

Innlegg Konsultasjon «Den norske kirke er en inkluderende folkekirke – åpen for alle. Fellesskap og deltakelse avhenger ikke av funksjonsevne eller status. Dette utfordrer oss teologisk og forplikter oss diakonalt.»

Biskop Olav Øygard

Praksis og konsekvens

Kan et menneske som ikke kan snakke tro?

Er det mulig å tro på Jesus, selv om man ikke forstår seg på treenigheten?

Sitter troen i følelsene? I beina? Eller i hele meg? Hele mennesket?

Gudstjeneste på vingårdssøndagen for 3 år siden. Hadde gudstjenesteverksted med mennesker med psykisk utviklingshemming, og sammen skulle vi illustrere Jesu liknelse om arbeiderne i vingården. (Matt 20, 1-16)

Jeg samlet deltakerne i ei gruppe. Så ba jeg først de som fikk et 12-timers-skift komme fram. Så de som hadde 9 timer, og begynte i den 3. time – så de som starta 6. og 9. time – og til slutt et par som jobba bare den siste, 12. timen.

Og som det står i skriften: alle fikk sin ene denar.

Det var ikke nødvendig å si så mye mer i den prekenen. For alle som satt i kirka var fullstendig klar over at de som illustrerte prekenen denne dagen hadde sin inntekt fra NAV. Og det var ikke fordi de gjorde seg fortjent til det, men fordi de trengte noe å leve av, de som alle andre mennesker.

Mange av disse kunne ikke snakke. Noen satt i rullestol. Noen skjønte tydeligvis ikke poenget i det hele tatt, men de fulgte ledsageren sin.

Sammen formidlet de en flott preken for menigheten: Ved å være med på dette, formidlet de det jeg prøvde å si med mine ord: «Mennesket er akkurat like mye verd uansett hva vi får til. For Gud elsker oss med en kjærlighet som er uten grenser. Det beste og viktigste i livet er gratis.»

De formidlet solid luthersk teologi om nåde, om frelsen som ikke kan kjøpes. Og om menneskets uendelige verdi.

Visst har vi som kirke en etisk forpliktelse til å være en diakonal kirke – for alle. Det dreier seg om rettigheter, menneskesyn, skapelsesteologi og mye mer. Men for meg blir det også svært så tydelig: mennesker med ulike funksjonshemminger er en ressurs i menigheten.

Jeg opplever av og til, både i eget bispedømme og andre steder, gudstjenester med masse folk, og ingen å se som ser ut til å ha noen slags funksjonshemming. Er vi de friske og ressurssterkes

kirke? Det hender at jeg tenker: vi tror vi er rike, og så er vi fattige, for vi har en ressurs i lokalmiljøet vårt som vi ikke har med oss, og som vi dermed ikke verdsetter.

Har dere opplevd det? Glade mennesker som synger og spiller, med egen rytme og egen melodi. Går i prosesjon. Er kanskje med på et opptrekk av et eller annet slag. Gleden er grenseløs og så absolutt smittende– og man kan være helt sikkert på at de ikke havner i stjernekamp på TV.

I fest-taler snakker vi vakkert om at kirka er for alle. Det er ikke så mange som hører fest-talene. Det er hva vi faktisk gjør som kirke som er interessant og viktig.

Vi vil være en kirke for alle. Kirka blir rikere når det blir synlig at vi **er** ei kirke for alle. Diakoni – og inkludering er ikke en luksus-aktivitet for de ekstra ressurssterke. Det er en del av det å være en sann Jesu Kristi kirke på jorda.